

OM DU HAR EN BRA STORTÅ, VAR RÄDD OM DEN!

Har du tänkt på vilken stor betydelse dina stortår har? Dom kan till och med avslöja din karaktär och personlighet, åtminstone om du går barfota.

Stortån ger alltid det största och djupaste avtrycket i ett fotspår, och avslöjar både fotställning och gångart. Vem som helst kan av spåren se om du går inåt eller utåt med fötterna. Det syns om du går så att säga, tio i två, fem i ett, eller om fötterna går omlott, färdiga att snubbla över varann.

Under sistlidna sommar har jag själv blivit påtagligt påmind om hur betydelsefull min egen stortå varit.

Min vänstra stortå, den som så tappert medverkat till att balansera alla mina snedsteg genom livet och orsakat så många snubblingar har krånglat. Jag har fått ta mej fram på en fot och en häl. Vet inte så säkert om det heter passgång eller passande gång.

Orsaken till denna egenartade gångart var, att jag först förlorade styrförmågan i vänster stortå, och sen åkte skinnet bort från trampdynan under tån och blodvite uppstod.

Det blev i det sammanhanget långt ifrån några köttsliga lustar, det kan jag försäkra. Min första tanke var att jag drabbats av den mänskliga formen av mul och klövsjuka.

På den nya nigande hälgången tog jag mig till husläkaren för konsultation. Han tog ett par tvekande steg runt min tå och körde händerna omedelbart djupt ner i den vita läkarrocken. Med stirrande ögon och trutande mun, fattade han kvickt sin diagnos:

- Du har fått gikt, Göte, eller portvinstå, som det ofta kallas numera.
Vi ska ta ett blodprov.

- Portvinstå, sa jag förvånad och tittade på hans trutande och självsäkra mun. Då måste det vara en mycket lång inkubationstid på den åkomman, svarade jag, för mej veterligt har jag aldrig smakat en droppe portvin under hela mitt liv. Men märkligare saker än så har ju hänt förr, tänkte jag, och jag vet ju om att jag är unik på mer än ett vis, så varför inte?

Jag vände hem med en pillerburk för fjorton dagars konsumtion, och enligt Patient-FASS var det samma medicin som ordineras till njurtransplanterade patienter. Resultatet uteblev naturligt nog, för jag hade ju mina gamla njurar kvar, och efter fjorton dagars hälgång tog jag en ny kontakt med läkeriet.

Min ordinarie läkare var nu på tre dagars pappaledighet, så jag fick en vikarie.

Ersättaren visade sig vara en äldre distingerad herre med humorns glimt i ögat. Jag fullbordade avklädningsproceduren och kastade upp min blodsprängda vänsterklöv på britsen. Läkaren närmade sej med ett kort steg. Han tog god tid på sej och tog först ett steg åt höger, och sen ett åt vänster, tittade ömsom på mej och ömsom på tån, och sa:

- Det här är nog den fulaste stortå jag nånsin sett i hela mitt liv. Hur har du kunnat få tag på den där?

Det är klart jag höll med honom till en början, för man ska aldrig säga emot en läkare när han tänker intensivt för att kunna ställa rätt diagnos.

- Jag ska berätta för dej, sa jag, men först måste jag få säga hur lycklig jag är över att vara ägare till en så ful stortå, att den så

påtagligt kan berika din erfarenhet. Men du ska veta, att jag fått betala 120 kronor för att du ska få titta på den. Nu begär jag i gengäld att du plockar fram en ny stortå från förrådet och byter ut den, för den här har besvärat mig tillräckligt länge nu.

Så berättade jag stortåns hela historia för honom, och efter lite prat om ditt och datt, lämnade jag honom på en och en halv fot med ett recept på en ny pillerburk och lite plåster i handen.

Nå, resultatet då?

Joodå, jag är inte längre en hälgångare, bara en sengångare, och pillerburken nummer två är också tom.

© Göte Ingelman

Bildmakare: Bo Hansson